

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Sfințenia.

— După Delacroix. —

Fiecare civilizație își are eroii săi. Eroul este omul care reprezintă o valoare morală, politică sau socială. El reprezintă o virtute, o calitate apreciată mai ales de societate. Este până la un punct oarecare simbolul societății, e un exemplu de virtute, de sfințenie sau de merit. Societatea care recunoaște în el un ideal strălucitor, îl divinizează așa cum se întâmpla în cultele antice, unde eroii ajungeau semizei, iar în formele civilizației recente, un fel de apoteoză spirituală și morală a figurilor eminate ale umanității: astfel există un cult al oamenilor mari, care ne-au revelat o viață morală sau intelectuală, cultul acesta însă nu este religios, el rămâne în domeniul spiritualității personale.

Creștinismul își are eroii săi, ca și toate societățile, numai că eroii creștinismului se numesc sfinți, căci sfințenia este idealul înțelepciunii creștine. Creștinismul recunoaște sfinților virtuțile extraordinare. Există un cult al sfinților în lumea creștină, după cum în lumea antică exista un cult al eroilor. Toate virtuțile religioase sunt în stare ca să se ridice la o treaptă mai deosebită, deci să facă parte din idealul sfințeniei, de exemplu în creștinism sfințenia este variată: există un sfânt pentru că toată viața lui a practicat sărăcia renunțând la bunurile lumii acesteia, altul a fost apostol sau un mare împărat creștin. La începutul creștinismului au fost venerați apostolii, mai târziu și călugării. În deșerturile Egiptului, în

mijlocul naturii, mulți oameni își petreceau viața în post și rugăciune. Mulți creștini au renunțat la bunurile lumii acesteia, trăind pentru viața de veci. Și în zilele noastre, aceia care voiesc să trăiască după idealurile vieții creștine, se retrag din zgomotul lumii acesteia, trăind numai pentru idealul religios.

În lupta dintre creștinism și păgânism au apărut martirii, acei creștini care au murit pentru credința creștină — martirii au rămas personalitățile proeminente ale vieții religioase. Biserica creștină a triumfat asupra societății păgâne, iar după Constantin cel Mare, Biserica creștină a plecat să evanghelizeze popoarele păgâne. Biserica odată constituită, a apărut episcopul, șeful unui grup religios, judecător al credinței, administrator al Bisericii. Și în timpurile de grele prefaceri, el era păzitorul sfânt al orașelor, el ocrotia populația de invazia barbarilor. Istoria Galiei este plină de întâmplări în legătură cu apărarea orașelor și a rolului ce l-au jucat episcopii.

Idealul religios pe care-l găsim în diferite timpuri, corespundea de minune trebuinței societății. Ideea de dragoste activă a luat un loc de seamă în istoria omenirii și Biserica creștină n'a pierdut-o niciodată din vedere. Sfinții au trăit într'un misticism, într'o lume superioară a emoțiilor religioase, în acea viață nobilă, unde iau naștere acele acțiuni minunate, care fac ca valorile religioase să fie contemplate tot mai mult. Cultul sfințeniei și al sfinților n'a dispărut nici un moment. Faptele lor mărețe sunt exemple demne de imitat în fiecare clipă.

Prof. C. Rudneanu.

Rolul preoțimii în viața popoarelor.

de: Preotul Gh. Cotoșman.

La toate popoarele de pretutindeni și de totdeauna, cultivatorii idealului unei vieți, ce-și are obiectivul dincolo de efemer; purtătorii steagului hegemoniei spiritului asupra materiei; crainicii fericirii adevărate și ai vieții celei vecinice, au fost: preoții, slujitorii altarelor, fie că aduceau jertfe sângeroase, ca în păgânism și iudaism, fie că aduc sublîma Jertfă nesângeroasă a Misticalui Hristos pe Altarele creștine.

Prezența preoților până și la popoarele cele mai primitive, la diferitele clanuri și triburi, sălbătice și unele chiar canibale, din pădurile virgine și neexplorate ale Asiei, Africei, Oceaniei și din regiunile antarctice, constituie argumentul cel mai puternic și irefutabil ce-l dăm aceloră, cari vreau să facă din Religie și Cult o invenție popească, cu scopul de a exploata naivitatea și prostia mulțimii.

La cei ce aparțin religiei strămoșilor, la sintoiști, taoiști, la hinduși, la brahmaniști ca și la confucianiști, la mahomedani ca și la iudei, și în fine la creștini, *religia* nu este o născocire cu dedesubturi mercenare, ci — după cum așa de frumos o spune B. Constant — ea „este o necesitate a sufletului omenesc și o consecință a inteligenței”; — sau „religia — după Tolstoi — este talmăcirea legăturii dintre om și ființa infinită, a menirii omului pe pământ și a regulilor de conduită cari decurg din această menire”¹. —; iar preoții nu sunt zarafi și negustori, ci adevărații și indispensabile „talmăcitori” ai „legăturii dintre om și ființa infinită”; necesarii mijlocitori între conștiința umană și cel ce a plămădit-o în sufletul oamenilor; sunt arhanghelii vestitori ai unei vieți imaculate, neîntinate de noroiul păcatelor, sunt mentorii legilor morale divine, ce nu sufăr știrbire.

Cea mai eclatantă dovadă ne-o oferă Rusia sovietică de azi, cari — după ce a adus cea mai turbată și mai apocaliptică persecuție contra Bisericii creștine din câte a înregistrat istoria, schingiind, spânzurând și împușcând: preoții, episcopii, mitropoliții în frunte cu Patriarhul — prin noua constituție, se intenționează să se dea libertate și cultului creștin, căci cultul iudaic s'a bucurat întotdeauna de liberul exercițiu, în vastul imperiu rus, încăput pe mâna iudeo-francmasonilor —, vine și pecetulește înc'odată adevărul, deplin verificat, că sentimentul religios este propriu firii omenesti și că sufocarea lui echivalează cu schingiuirea, cu atrofierea, cu amputarea și

chiar cu distrugerea a ceea ce este conștiință umană, — echivalează deci cu distrugerea spiritului și cu animalizarea omului.

Poporul rus, rănit în ceea ce are el mai de preț, în sentimentele lui religioase, ridică, din mijlocul rugurilor încă fumegânde, pe preoții martiri, și cu jertfe nebănuite, adeseori lipsindu-se de hrana zilnică atât de drămuată, îi aduce și-i ține în mijlocul lor, spre a-i îndulci și sfinți viața, spre a-i aprinde făclia credinții în Dumnezeu, și a-i nutri nădejdea în *reînvierea* timpurilor de prosperare economică și de descătușare și libertate națională și religioasă, cunoscută de el înainte cu 23 ani, în epoca de aur a țărilor pravoslavnicilor.

Această *renaștere* a poporului rus din propria-i cenușă — ca și cea a paserei Phoenix — nu poate veni decât numai dela Biserica ortodoxă. Preoțimea rusă renăscută, trecută prin purgatorul atâtor suferințe oribile, va ști să dea poporului rus ceea ce acesta așteaptă dela ea: încredea în izbânda finală a credinței religioase, care va aduce mult dorita înviere națională, prin înfrângerea hidrei comuniste, de esență pur iudaică.

Rolul *mesianic* — sub raport religios și național — al preoțimii ruse, ilustrează în general *rolul mesianic al preoțimii în general*, la toate popoarele, indiferent de credința lor religioasă. Acest rol înalt al preoțimii s'a afirmat și se afirmă continuu pe toate terenele vieții publice.

(Urmează)

Hristos și veacul nostru.

de Ioan Racoveanu-Nera.

(Continuare)

...Cu aceste sentimente și cu o întărită convingere am introdus ultima pagină din cele 343 câte le numără prețioasa carte a lui *Upton Sinclair* „*Mi se spune Dulgherul*” apărută în Editura „Cultura Românească” în versiunea românească a domnului Bar S. Bar.

Subiectul acestui roman pe cât e de simplu pe atât e și de interesant.

Iată-l:

E o după amiază senină de toamnă, când în marile orașe mulțimea nu-și mai găsește astâmpăr, forfotind după treburi și distracții de tot felul.

Orologiul cel mare din Western City anunțase ora 4, timpul începerii spectacolelor de ecran, când tinărul aristocrat Billy își grăbia pasul spre cinematograful „Excelsior”. Se strecură în sală

1) Leon Tolstoi, *Ce este Religia*, trad. P. Ionescu, p. 82.

cu mare greutate, accesul publicului fiind oprit, deoarece se rula un film de propagandă hitle-ristă. La eșire fiind remarcat de soldații cari mai înainte l'au scăpat, Billy este lovit de unul dintre aceștia fiind socotit drept trădător. În amețala loviturii părăsește cinematograful și obosit nimerește în catedrala Sf. Bartolomeu, prăbușindu-se pe o bancă de lemn. Dela un timp tânărul nostru începu a-și roti privirea prin spațioasa biserică unde orice sunet era amplificat și văzul i-se delecta de splendoarea podoabelor din trânsa. Privirea i-se opri pe vitraliul dinspre răsărit al bisericii unde desluși: „...un om în vesminte lungi albe aurii și de purpură; cu o barbă castanie și o față blândă, tristă, iar în jurul capului cu o aoreală de sfânt.“

Și de-odată, această figură minunata părăsind fereastra își întinse mâinile spre uliul nostru tânăr, șoptind: Eu sunt, nu te teme și-l mângăia întrebându-l asupra celor ce le pătimise. Apoi vindecându-l de dureri îi ceru voie ca plecând din biserică, să-l poată însoți. Tânărul era nedumerit: cum să meargă pe stradă împreună printre mulțimea Broadway-ului la ora 5 după amiază cu cineva costumat în felul lui.

Dar abia putu să îngâne:

— Credeam că locul dumitale e în biserică!?

— Nu e mai multă nevoie de mine în lume? îi zise arătarea... Și așa din fereastra zugrăvită a unei biserici Mântuitorul descinde în tumultul unui oraș american din veacul al XX-lea.

Billy, un reprezentant al protipendadei westerniene se simția penibil alături de un costum bizar, când lumea și cunoscuții își întorceau, pe stradă, capul după ei. Deodată Rosythe cronicarul cinefilic al „Times“-ului îl oprește, vrând să știe cine-i „frumosul însoțitor“. Billy era pe deplin încurcat, când streinul salvându-l vorbi:

— Mi se spune Dulgherul.

Cumcă Dulgherul nu era un actor s'au convins pe rând și Rosythe și T. S. regele producătorilor de filme, multimiliardarul care îi oferea sume fabuloase pentru angajarea unui film. Este condus apoi într'un salon de beauté unde prezența lui calmă și serafică înmărmurește pe patronă și vizitatoare, recrutând pe două dintre acestea în rândurile anturajului său, care începe să ia proporții datorită minunilor și cuvântărilor sale ce le efectua pretutindeni.

Astfel Mary Magna faimoasa stea de cinematograf, ce supra încărcată de dar și podoabe, tribute ale admiratorilor, se preschimbă în Maria Magdalena îmbrăcând haina mohorâtă și sacrificându-și bijuteriile pentru hrana șomeurilor. Iar D-na Maw, soția producătorului de filme, făcea așșderea cumpărând „profetului“ o haină albă

și curată înlocuind-o pe cea mototolită de mulțimea ce-i înconjura pretutindeni.

Magnatul filmului îi invită pe toți în confortabila sa limuzină străbătând Broadway-ul spre „Prince“ cel mai luxos local al orașului, pentru a lua masa împreună.

În drum, mașina abia străbate mulțimea și un inevitabil accident, curmă viața unui copil, rănind grav pe un altul. Dulgherul surprins, sare din mașină tămăduind pe rănit și potolind furia mulțimii pornită spre linșarea vinovatului. Ajunși în local, după invitarea T. S. spre surprinderea conmesenilor și a chelnerilor Dulgherul comandă tot ce se găsește în restaurant, drept hrană pentru mulțimea nevoiașă. Neputându-i-se îndeplini dorința, el refuză a gusta ceva. Il convinge însă pe magnat să doneze 1.000 dolari ajutor pentru săraci, fapt după care îndreptându-se spre Casa Muncii potolește greva muncitorilor și cu tot anturajul rămâne la masă în cantina sărăcăcioasă a șomeurilor. Mulțimea se apropie tot mai mult de dânsul. Mulți părăsesc îndeletnicirile obișnuite pentru a se înrola în serviciile sale ca: stenograful Everett Matthew, John Colver, Mark Abell, Hamby etc.

Se îndreaptă și spre biserică unde încearcă să cheme la viață adevărată pe fățarnicii, dar zarafii moderni îl bruschiază denunțându-l poliției. Și într'adevăr este urmărit ca instigator și turburător al ordinii publice, fiind deținut. Numai datorită intervenției Maryei Magna care depune drept cauție o sumă importantă de bani, este eliberat. Se întâlnește iarăși cu toți prietenii lui la o agapă simplă de fructe și vin, cu care prilej îl descoperă pe Hamby ca trădător.

Dulgherul obosit se retrage în biroul lui Mark Abell să se roage, iar ceilalți se răspândesc.

T. S. întrebat de prieteni, asupra relațiilor de intimitate cu Dulgherul, se leapadă de acesta în trei rânduri, amintindu-l pe Petru de altă dată.

Lui Billy îi parvine știrea că în cursul nopți siguranța va întreprinde o razie puternică cu un mare efectiv înarmat, ca să-l prindă cu orice preț pe profet. Pe cale telefonică îi anunță vestea lui T. S. care va ști să pareze atacul. Billy plecă astfel în cursul nopți la Dulgherul pe care îl găsește retras în rugăciune „străjuit“ de Hamby pe care-l dezarmează de cele două revolve încercate și-l leagă înăbușindu-l cu hârtii. Mașina infernală așezată în nemijlocita apropiere a Dulgherului este înlăturată iar la momentul oportun poliția este pusă pe fugă de armata Regelui producător de filme, Dulgherul fiind scăpat și adăpostit într'o vilă retrasă.

Totuși însă după puține zile este descoperit și purtat pe străzi în batjocura unui cortegi de

soldați până la hipodrom, unde în culmea durerilor este asvârlit printr'un geam și sprijinit din zbor de brațele lui Billy care îl însoți și acolo, scapă și se refugiază iarăși în biserica sf. Bartolomeu, reluându-și locul în cadrul terestrii deasupra altarului.

...Și iată că și'n vremea noastră când suntem cu toții conștienți de greșelile istoriei Cel care s'ar încumeta să propăvăduiască binele, frăția, dreptatea și iubirea nu s'ar învrednici de o altă răsplătă de cât cea pe care a cunoscut-o Mântuitorul Iisus Hristos, cu două mii de ani în urmă.

Mistica Invierii*).

Inviere! Faptă lovitoare și zdrobitoare a morții.

Născută din suferință și moarte *reală*, cine se poate împotrivi biruinții tale?...

Cine poate înțelege neînțeleșul minunii, când haina cea fără de preț a Invierii, a îmbrăcat *Omul*.

Zăvorâte au stat în fața neamului omeneșc ușile luminii mântuitoare.

Și întuneric mare și păcat greu se săvârșia și filosofie înțeleaptă nu mai gândea mîntea celor cu prihană pe cuget.

Se sărutau cu dureroasă îmbrățișare, vaetele celor suferinzi, cu răsetele celor beți de plăceri.

Cheia deslegării era într'un mormânt.

„Fiul Omului“ l-a primit. S'a coborît în el cu toată floarea sufletului, sărutată adânc de moarte. Lespedea neluminei omenești s'a așternut peste mormânt, pecetluită; străjerii și-au pregătit armele pentru veghe trează și sfatul poporului, cu suflet de iască cumpără arginți pentru mituire.

Se luaseră măsuri de ordine, împotriva Invierii...

Minunea însă a fost mare, dumnezeesc de mare, simplă și neînțeleasă.

Lespedea s'a făcut așternut sfintelor picioare, iar ostașii martori trebuincioși, grăitori pentru marea minune.

Cel ce intrase în mormânt, „Fiul Omului“, a ieșit Dumnezeu.

Din dimineața aceea luminoasă, zvon de glasuri a prins pământul să audă să șoptească și să rostească apoi cu glas tare spre furia neputincioșilor și spre perzania lor: „Hristos a înviat!“

Pr. Gheorghe G. Golopența.

Străjeria

și Credința în Dumnezeu și în Biserica străbună.

Depănând firul istoriei poporului român, ne vom convinge că credința în Dumnezeu și în Biserica străbună, ne apare înaintea ochilor sufletului nostru, ca un fir roșu, luminos, neîntreput, dela nașterea acestui popor și până azi, care i-a luminat și călăuzit cărările întortochiate și primejdioase, prin negura veacurilor.

Datorită acestor sentimente înnăscute ale poporului român, datorită acestui fir luminos și călăuzitor, a putut răsbate și învinge primejdiile și vitregiile timpurilor, păstrându-și — odată cu credința în Dumnezeu — naționalitatea, limba și obiceiurile. Acest adevăr a devenit pentru noi o axiomă ce nu va putea fi răsturnată niciodată, căci credința în Dumnezeu și în Biserica străbună a fost este și va fi scutul, apărătoarea existenței poporului românesc.

Duhul vremurilor noi, al vremurilor prin care trecem, — în urma satanicei lucrări — a căutat să sduncine această credință, să abată pe acest popor dela calea adevărului, de pe făgașul urmat de străbunii noștri și a reușit, dacă nu mai mult, cel puțin să reducă din intensitate vieața creștinească la poporul nostru. Și dacă pentru moment primejdia pare să nu fie mare, cu atât mai dezastruoasă amenință să fie pentru viitor.

Biserica, prin slujitorii ei, a luptat din răsuferință pentru a păstra în sufletul poporului credința în Dumnezeu și a-l feri de calea rătăcirilor, dar aceasta nu era suficient. Biserica dispune numai de puterea cuvântului, aceasta este singura armă luptătoare a Ei, fără îndoială puternică, dar numai atunci când ai cui să o aplici, atunci când cuvântul Bisericii poate fi auzit de toată lumea. Și tocmai aci era greutatea cea mare, căci asupra acelor cari, trăind în o complectă nepăsare sufletească, nu mai cercetează sf. biserică, această armă a cuvântului nu-și mai poate face efectul.

Pentruca întregul popor să fie pus sub puterea cuvântului Bisericii, este nevoie de o adâncă refacere, de o regenerare sufletească a poporului român. Această regenerare este astăzi în curs de îndeplinire, sub haina *străjeriei*.

M. S. Regele Carol al II-lea, conștient de adevărul că poporul român își datorează existența credinței în Dumnezeu și în Biserica străbună, și că numai această credință singură are puterea magică ce îl poate face să dănuiască în eternitate, a căutat să vină în ajutorul Bisericii spre

*). Din cauza întârzierii, nu s'a publicat în numărul de Paști. Red.

a reînvia această credință în sufletul întregului popor.

Pentruca rezultatul să fie cât mai eficace, s'a pornit la refacerea religioasă și morală a poporului, dela cele mai fragede mlădițe ale neamului, dela copiii de școală, ale căror suflete încă nu sunt rănite și îmbolnăvite de duhul vremii și în ale căror mâini va fi încredințat viitorul neamului. Acest tineret al țării, la ordinul M. S. Regelui, a fost încheșat într'un tot întreg, prin organizația străjeriei, spre a i se putea infiltra în suflet, cele mai frumoase și nobile sentimente creștinești și cetățenești.

Rezultatele obținute până acum de străjerie, sunt mai mult decât mulțumitoare.

Taberele de vară, organizate în comuna Rusca-Montană de Legiunea de Străjeri a Județului Severin în vara anului 1938 și de Legiunea de Străjerie în vara anilor 1938 și 1939, au fost prilej de impresionantă convingere asupra rezultatelor obținute de străjerie. Activitatea desfășurată de aceste tabere, spiritul de disciplină și de ordine, precum și șezătorile organizate la lumina focului, au produs o vie satisfacție în sufletul poporului.

O placă de marmoră, cu cuvânt de omagiu lui Ștefan Velovan, fixată de Legiunea de Străjerie, pe peretele Casei Naționale ce îi poartă numele și în care au fost găzduite taberele și un monument de marmoră al „străjeriei“, ridicat în piața comunei de către Legiunea de Străjeri, vor rămâne mărturii nepieritoare ale activității acestor tabere.

Pe lângă acestea însă — ca o încoronare a întregii activități — sădirea și cultivarea în sufletele tineretului a credinței în Dumnezeu și în Biserica străbună a fost îndeajuns afirmată prin faptul că însăși viața de tabără a fost începută cu un serviciu religios, prin nelipsitele texte biblice, cu explicarea lor, la fiecare ceremonial, precum și prin cercetarea regulată a serviciilor divine.

Dar nu numai acestea, ci fapte concrete, urme nepieritoare dovedesc că în fruntea tuturor preocupărilor străjeriei este iubirea de Biserica lui Hristos.

La înălțătoarea prăznuire a Nașterii Domnului, creștinii din această comună, pe lângă mângăierea sufletească de a fi revăzut — cu ochii sufletești — divina naștere, au avut și o altă satisfacție sufletească. În această zi de mare Praznic creștinesc, au fost introduse în biserică, în fața sf. altar, două sfeșnice mari, cu câte trei brațe fiecare, lucrate în sculptură, foarte artistic executate și de o mare valoare, cari ar face cinste oricărei biserici.

Aceste sfeșnice reprezintă darul făcut sfintei

biserici de aici, de sărbătorile Nașterii Domnului, de către Legiunea de Străjerie a Județului Severin, de sub conducerea distinselor comandante, D-șoarele Veturia Constantinescu, comandantă a Ținutului Timiș și Delia Pașca, comandanta Legiunii Severin, în amintirea timpului petrecut în taberele din această comună. Aceste daruri au făcut o puternică impresie asupra poporului.

Faptele în sine, vorbesc mai mult decât putem noi exprima prin cuvinte!

Și mai presus de toate, aceste fapte dovedesc cu prisosință că pe bună dreptate punctul prim din crezul străjerului este: „Cred în Dumnezeu și în Biserica străbunilor mei“.

Preot Ștefan Bololoiu.

Smerenia și trufia.

(τρουφή)

(Continuare)

I. Creștinul trebuie să fie smerit cu inima.

În ce constă smerenia inimei? Într'aceea, că omul într'adevăr nu se prețuește pe sine, se ține pe sine mai de puțin ce este decât alții, cu care el se aseamănă. Dumnezeu la împărțirea darurilor, n'a dat nimănui peste măsură; de aceea într'adevăr înțelept și virtuos e acela, care prețuește darurile deapropelui, ca pe ale sale.

Fundamentul, din care omul singur poate să-și tragă smerenia sa hotărîtoare îl aflăm la profetul Mihea: Și te voiu lăpăda pre tine întru tine“. (6,14).

Și ce este întru mine? Corp și suflet. Profetul vrea să zică prin aceasta: de vom examina corpul și sufletul nostru, nu ne vom lipsi de materia smereniei. Să examinăm în ce privește corpul. Eu întreb: Ce a fost corpul tău la început? De unde își are originea? Dela acest pământ, care zilnic îl călcăm! „Dumnezeu a creat pe om din pământ“. (Gen. 2).

Primislav, regele Bohemiei, care din starea de jos a țărăniei s'a ridicat stăpânitor al țării, a lăsat ce să i se pue înaintea lui și celorlalți hainele sale țărănești, ca niciodată să nu-și uite de originea sa, ca așa să evite orice cruzime asupra supușilor săi. Dela un rege să învățăm și noi, știind originea noastră, să ne desbrăcăm de orice trufie și să stăm înaintea lui Dumnezeu, ca și vasele înaintea olarului!

Și iarăș întreb: Ce este corpul tău acum? Un vas al stricăciunii, un loc al necurăției, așa că e mai puțin decât orice iarbă sau pom,

pentru că: „aceștia aduc flori, frunze și roduri, tu însă viermi și gănganii; aceștia varsă din sine oleu, vin și balsam, din tine însă iese toată necurăția; aceștia dau miros plăcut, din tine însă iese o duhoare neplăcută“. (Innocent III. I. de contempt. mundi).

În statul indian *Mogor*¹⁾ era obiceiul, că mai marii orașelor și ai provinciilor, care dacă se alegeau dintre industriași și artiști li se ducea înaintea lor uneltele meseriei lor de mai înainte d. e. faurului ciocanul, croitorului foarfecel, pantofarului sula, economului plugul; deaci să învețe tot omul și îndeosebi creștinul, ca să aibă înaintea ochilor, boalele, nefericirile și toate neajunsurile ce ne pot ajunge, ca să nu ne trufim cu bogăția, frumusețea, tinerețea și celelalte lucruri de trufie, că mâne putem cădea în cea mai mare umilire și să fim mai nefericiți ca oricare sărac sau paralytic.

Și mai întreb iarăș: Ce va fi cu corpul tău în viitor? După puțini ani, sau chiar luni, săptămâni sau zile? Corpul tău poate fi un cadavru, mâncare viermilor, putrejune și cenușe. Și nu va fi nici o deosebire între corpul împăratului sau al ostașului, bogatului sau săracului, dreptului sau păcătosului, toți asemeni pulbere și cenușe sunt.

Sta odată filosoful Diogene înaintea unei grămezi de oase și se gândea. Împăratul Alexandru cel Mare îl văzu și se duse la el și-l întrebă: „Ce faci aici?“ Diogene răspunde: „Caut oasele tatălui tău Filip și nu le pot găsi“. Așa și noi, dacă vom privi mai deaproape aceste oase, vom putea cu durere exclama cu Iov: „Moartea o am chemat să-mi fie mamă și soră“. (Iov, 17, 14). Atâta despre corp.

După suflet trebuie tot mai mult să luăm îndemn spre *smerenie*. Deși sufletul e un spirit nemuritor după chipul lui Dumnezeu, dat să viețuiască într'un corp muritor, care s'a schimbat și a luat asupra-și păcatul strămoșesc, ceace recunoaște și întărește psalmistul: „Că iată într'u fărădelegi m'am zămislit și în păcate m'a născut maica mea“ (ps. 50, 6).

Ce putem zice despre păcatele personale săvârșite care în sine sunt destule? Ce putem zice despre faptele bune, care prin diferite păcate și intenții rele își pierd prețul lor? Ce putem zice despre folosul și nesiguritatea darului prin detragerea celuiia din partea lui Dumnezeu, putem cădea în cele mai grele păcate, ca în veci să fim condamnați? Cineva răspunde: eu am săvârșit și multe fapte bune. O, ce nebunie!

Dumnezeu a poruncit patriarhului Moisi să-

și bage mâna în sân. Moise a ascultat și când a scos mâna din sân a fost plină de lepră albă ca neaua. (Exod. 4.) De unde această schimbare? Părintele Theodoret (Theodoret în Exod. hic.) ne spune: Moisi a obișnuit să facă cu acea mână minunile, care trebuia să le săvârșească, ca trimis al lui Dumnezeu, ca să elibereze poporul și să înfrâneze trufia lui Faraon. Prin semnul acesta al leprei i s'a adus aminte lui Moisi de *smerenie*, pentru că decâteori își va vedea mâna sa făcătoare de minuni să-și aducă aminte că aceea a fost bolnavă de lepră.

Pentru aceea oricare creștin care a făcut ceva bun pentru Dumnezeu, Biserică sau Țară, sau vreun bine deaproapelui său, să nu se măriască — trufască — pentru aceasta, ci să-și aducă aminte, că sufletul nostru e cuprins de lepra miilor de păcate și numai așa va putea ajunge a se smeri cu inima.

(Urmează)

Preot Ioan Nicorescu.

Ș T I R I

Sărbătoarea Învierii Domnului din acest an a avut același dar de a împropăta inimile creștine cu roua harului isvorit din Mormântul de pe Golgota. Durerea și înfrământarea pricinuită de Patimile Domnului Iisus Hristos, pe care bunii creștini L-au însoțit în calvarul său mistic, au rămas îngropate în mormânt, dominând triumfătoare peste tot *viața*.

În orașul nostru săptămâna Patimilor Domnului a ocazionat frumoasele și duioasele denii. Joi seara a predicat P. S. Părinte Episcop despre jertfa Mântuitorului. Vineri, la punerea în mormânt, pâr. I. Firca, iar seara din nou P. S. Sa Pâr. Episcop Vasile.

Învieerea s'a făcut Duminecă dimineața la orele 3. Ploaia de primăvară a împiedecat procesiunea la crucea din piață, și de astădată frumos împodobită. Sf. Liturghie a fost oficiată de un sobor de zece preoți și patru diaconi. A pontificat P. S. Episcop, dând cetire și Pastoralii arhieresti.

Luni am avut un sobor de șapte preoți în frunte cu P. Cuviosul Protosinzel Dr. L. Busuioc. P. C. Sa a predicat despre înviere și viața vecinică.

Frumusețea serviciilor divine au încoronat-o cântările corului stud. teolog, instruiți de profesorul lor C. Vladu.

Sfințirea bisericii de pe Muntele-Mic. În ziua de 1 Maiu P. S. Părinte Episcop a târnosit bisericuța de lemn construită pe vârful Muntelui Mic. În numărul viitor vom publica detaliat informațiuni și date privitor la impresionanta sfințire de biserică de pe vârful Muntelui-Mic.

Un dar simbolic. În cadrele măreților serbări, cu ocazia sfințirii bisericuței de pe Muntele Mic, dl ing. Dr. Micloși, directorul Uzinelor Timișoara, în numele Municipiului, a oferit P. S. Sale părintelui episcop Vasile macheta bisericii aurite, executată de talentatul sculptor

1) Litterae Indicae impressae Moguntii 1599.

în lemn Ștefan Gaju din Timișoara, cunoscut bănaștenilor prin cele 200 biserici sculptate în stil bizantin combinat cu specificul hănașean.

P. S. Sa adânc impresionant de acest dar prețios a mulțumit ctitorilor așezămintelor bisericesti de pe Muntele Mic, cari își exprimă prin fapte grăitoare sentimentele față de ortodoxie.

Danii. Binecredinciosul creștin Petru Nichifor din Ellwood (Statele Unite ale Americii) a încredințat pe fratele său Nicolae Nichifor episcop al sfintei noastre biserici din Slatina-mică să cumpere două rânduri de ornate, pe seama sfintei biserici din Slatina și pe seama bisericii din comuna sa natală din Transilvania. Așa a ajuns biserica noastră în posesiunea unui ornat în valoare de 10.000 Lei, iar fratele fruntașului biserican Nichifor din Slatina ctitor al bisericii din Patria lui dragă. Preotul *Gheorghe Bihoin* exprimă recunoștință bunului ctitor, ca și creștinilor, Cornel Teodor și Petru Boloșin, cari au donat, întâiul un mășai pentru sfânta masă în valoare de 1000 Lei, iar al doilea lumânări de ceară tot în valoare de 1000 Lei. Dumnezeu să vadă jertfa robilor Săi și să o răsplatească!

Pentru cartea I. D. au contribuit: dl consilier ref. eparhial în pensiuine Aurel Moacă cu suma de Lei 500, prof. pens. Dr. Ștefan Pop 500 Lei și preotul Ioan Săbăila din Plavișevița cu 100 Lei. Total 1100 Lei. Suma anterioară Lei 7200, total general 8300 Lei.

† **Iosif Bănescu** din Slatina-mică, tatăl distinsului nostru colaborator și prieten, pr. Marcu Bănescu din Anina, a adormit în Domnul Marți în săptămâna luminată. În vârstă de 54 ani. Bunul părinte s'a trudit din greu să-și crească copiii în frica de Dumnezeu pregătind pe feciorul său Marcu pentru slujba grea dar plăcută Domnului, a preoției. Firul vieții i s'a și destrămat mai de timpuriu, lăsând în urma sa jale, copii îndurerați și o mamă bătrână.

Dumnezeu să odihnească pe robul său, iar pe cei rămași să-i mângâie cu iubirea Sa de oameni!

Concurs

Ad. Nr. 53 par ex 1940.

În baza ordinului Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 1130 B. ex. 1940 din 23 Februarie, consiliul parohial ort. rom. din comuna **Câlnic**, protopresbiteratul Bocșamontană, publică concurs pentru ocuparea postului de paroh dela parohia I-a de clasa II-a rămasă vacantă în urma pensionării preotului Petru Ieremia, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

I. Beneficii:

1. Una și jumătate sesiune parohială, constatătoare din 45 jughere pământ, după care alesul preot va plăti dările către stat.
2. Un intravilan în extensiune de 270 stp.
3. Birul parohial: 20 litri porumb sfărâmat de fiecare număr de casă.
4. Stola uzitată.

Nefiind casă parohială alesul se va îngriji singur de locuință.

II. Indatoriri:

1. Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Cei ce doresc să ocupe acest post întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, își vor înainta cererile Consiliului parohial din Câlnic, prin Prea On. Oficiu protopresbiteral al Bocșei-montane.

Reflectanții se vor prezenta cu știrea Prea On. Domn Protopresbiter tractual în vreo Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua alegerii.

Câlnic, din ședința Consiliului parohial ținută la 3 Martie 1940.

Petru Albeanu

paroh președinte.

3—3

Solomon Modor

secretar.

CONCURS.

Nr. 98/1940.

Pe baza §-lui 63 din Statutul organic combinat cu § 23 p. 5 din acest Statut, precum și pe baza §-lui 7 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopresbiter și § II p. 4 lit. 1 din Normativ priv. la reg. func. org. protopresbiterale, — Consiliul eparhial publică concurs pentru întregirea postului de protopresbiter în tractul protopopesc al Caransebeșului, cu sediul în Caransebeș.

Recurenții la acest post au să dovedească că au cvalificațiunea prevăzută în concluzul Nr. III al congresului național bisericesc din anul 1888.

Beneficii:

1. Dotațiunea dela parohia I centrală protopresbiterală, din Caransebeș, care constă din:
 - a) Sesiunea parohială constatătoare din 32 jughere 951 stp.
 - b) Birul parohial uzitat.
 - c) Taxele stolare uzitate.
2. Dotațiunea protopresbiterală care constă din:
 - a) Sesiunea protopresbiterală, constatătoare din 32 jughere 800 stp.
 - b) Birul protopresbiteral anual, uzitat dela preoții tractului, conform decisului 32 din „Rescriptul declaratoriu iliric”.
 - c) Paușal de cancelarie în mărimea votată an de an de adunarea protopresbiterală.

Din considerare la probalitatea unei eventuale noi arondări a protopresbiteratelor, precum și a parohiilor și a fixării din nou a sesiunilor parohiale, pentru fiecare paroh din Caransebeș, viitorul protopop va trebui să-și dea consimțământul la noile arondări și la aceste schimbări în parohia centrală, fără a putea formula vre-o pretenziune materială.

Reflectanții la acest post își vor înainta petițiunile

lor ajustate cu documentele autentice despre calificarea lor și ocupația lor de până acum, Consiliului eparhial în termen de 30 zile de la prima publicare a acestui concurs în „Foia Diecezană“.

Caransebeș, din ședința consiliului protopopesco ținută la 15 Martie 1940.

Președinte : Pr. **Isaia Suru** 2--3
adm. protopopesco.

Secretar : **Ilie Sirbu**
not. cons. protop.

Judecătoria rurală Teregoava, secția c. f.

Nr. 310/1940 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorii Gheorghe și Elena Juga, pentru suma de Lei 4631 capital și accesorii contra urmăritului Toma Jurchescu în urma supra ofertei făcută de Ilie Jurchescu No. 312/328, domiciliat în Domașnea în baza § 27 Legea XLI din 1908, judecătoria ordonă noua licitație asupra imobilelor cuprinse în c. f. a comunei Domașnea la pag. 822 Nr. top. 207 Valea Crivi de 1385 stjp. grădină, proprietatea urmăritului în proporție de 9/28 parte de sub B. 8, 14, 19 în valoare de 700 lei pag. 3750 No. top. 208 Valea Crivi de 684 stjp. fân. în valoare de 300 Lei No. top. 177 Valea Gherdomini 1000 stjp. în valoare de 800 Lei Postrase 140 stjp. fân în valoare de 50 Lei No. top. 179 Vale Gherdomini 400 stjp. grădină în valoare de 200 Lei No. top. 744 Gherdomini 1 jug. 2500 stjp. ar. în valoare de 2000 Lei, No. top. 779 Gherdomini de 650 stjp. grădină în valoare de 300 Lei No. top. 171 Valea Gherdomini 300 stjp. fân în valoare de 180 Lei, No. top. 172 Valea Gherdomini 650 stjp. în valoare de 300 Lei, proprietatea urmăritului în proporție de 9/28 parte sub B. 2, 5, 7, pentru încasarea creanței pe 2550 Lei capital, interese de 7% din ziua de 30 luna Iulie anul 1935 apoi încă 2081 Lei capital și 2718 Lei spese fixate până acum precum și pentru spese de 448 Lei.

Pentru ținerea licitațiunii se fixează ziua de 13 luna Mai anul 1940, ora 10 în casa comunei Domașnea. Condițiunile de licitație sunt:

1. Imobilele supuse licitațiunii nu pot fi vândute cu preț mai mic de cât cel de strigare.
2. Supraoferta este obligatorie, chiar dacă supraofertantul nu se prezintă la licitație.
3. Dacă la licitație, nu se oferă un preț mai mare decât supraoferta, imobilul va fi declarat cumpărat de supraofertant.
4. Cumpărătorul este obligat să plătească spesele noii licitațiuni peste prețul de cumpărare oferit (§ 27 XLI 1908).
5. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție de 10% din prețul de strigare în numerar, sau în efecte de cauție să-i predeie chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170 legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908).

Teregoava, la 2 Aprilie 1940.

Jud. ss. **Gheorghiu** ss. **I. Bașulescu** aj. dir. c. f.
Pentru conformitate: **I. Bașulescu** aj. dir. c. f.

Judecătoria mixtă Caransebeș, secția c. f.

Nr. 144/1940 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urm. firma Prima Casă de Păstrare din Caransebeș, contra urmăritului Pateșan Ion și soția sa născ. Curelariu Maria dom. în Caransebeș, la cererea urmăritului judecătoria ordonă licitațiune execuțională în baza art. 144, 146, 147 din legea LX din 1881, asupra imobilului înscris în c. f. a comunei Caransebeș Nr. c. f. 2087 sub Nr. de ord. A. + 1 Nr. top. 1880 Casă și moară în Intravilan Nr. 632 cu teritoriu de 225 stjp. cu prețul de strigare de 96.000 lei, pentru încasarea creanței de 158.860 lei capital, interese legale de la 15 Noemvrie 1934, cheltueli de proces și de executare de 12.270 lei, fixate până acum, cheltueli de 2107 lei fixate acum pentru cererea de licitație.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii pe ziua de 20 Mai 1940 ora 9 a. m., în localul oficial al c. f.

Caransebeș, la 30 Ianuarie 1940.

Judecător **Leo Pető.**

Dir. c. f. **D. Lăzărel.**

Pentru conformitate:

D. Lăzărel directorul c. f.

A V I Z

University Library Cluj

În comuna bisericească ort. rom. din Silha (jud. Severin) se află un **clopot** de vânzare. Clopotul are tonalitatea „C“ în greutate de 224 kgr., în stare bună.

Doritorii de a avea acest clopot să se prezinte la oficiul parohial: Costul Clopotului e circa 35.000 Lei, eventual după buna învoială.

Silha, la 17 Aprilie 1940.

VICTOR POPOVICI

paroh ort. rom.

La „Librăria Diecezană“

din Caransebeș, se află de vânzare:

Cărți pentru premii școlare, Biblioteca Albina

„Carte de Rugăciuni“